

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

29. De muliere Chananeæ, cuius filiam Christus à dæmonio liberavit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

fuluit: quicquid etiam habeo, & meipsum eidem offeram, qui seipsam aded liberaliter mihi tradit. Et hæc omnia desideria ei offerens, supplex petam, ut ea probet. O dulcis IESU, qui in hoc sacramento, ad pauperem domum meam venire dignaris, ut mansionem in ea facias, dic ei, quæso, omnipotentia verbi tui: quia *hodie huic domui salus facta est*, eiusque familiam totam & facultates sanctifica, ut placeat tibi in eadem in æternum permanere. Amen.

MEDITATIO XXIX.
DE MULIERE CHANANÆ,
cuius filiam Christus
à Dæmonio liberauit.

PUNCTVM I.

PRECEDENTE IESU a in partes a Matt. 15.
Tyri & Sidonis, ecce mulier 21.
Chananaea à finib' illis egres- Marc. 7. 26
sa, clamauit dicens ei: Misere-
rere mei Domine fili David;
filia mea malè à Dæmonio

vexatur.

PERPENDENDÆ hîc sunt virtutes, quæ in
huius mulieris oratione eluxerunt, ut eas,
quòd insignes valdè fuerint, imitari studeamus.

I.

Prima

I. *Prima* fuit magnæ FIDEI & CONFIDENTIAE: ostendit enim quàm præclare de Christo Domino sentiret, quem Dominum & Messiam confitebatur; adeoque potentem, ut vel sola voluntate, aut mandato eicere Dæmonia posset. Quare non dixit: Ora pro me; sed, *miserere mei, adiuua me*, breuissimis verbis miseriam suam explicans ei, quem credebat posse adferre remedium.

II. SECUNDA virtus fuit magnæ CHARITATIS, qua filiae calamitatem, propriam suam æstimabat. ideo enim non dixit: miserere filie meæ & iuua eam; sed *mei, & adiuua me*. Imò &

III. HUMILITAS hîc eluxit, quia suis fortè peccatis potius quàm filiae, eius calamitatem tribuebat.

IN duabus his virtutibus eminent Sancti, proximorum incommoda, ut propria æstimantes; Parentes, filiorum; Superiores, Subditorum; & Subditi, Superiorum, & simul fatentes, ob propria sua peccata alios à Deo puniri.

IV. Ex eadem hac animi demissione profecta illa REVERENTIA est, qua vsa est in orando. Nam teste S. Marco; *b Procidit ad pedes eius, & eum adorauit. Denique magnum adhibuit in*

*b Marc. 7.
25.*

V. orando AFFECTVM & CONSTANTIAM, quantum clamores ex cordis affectu prodeuntes; tum ipsa post eum petitionum & obsecrationum suarum improba repetitio satis prodebant. His insignibus virtutibus orationem meam exornare contendam: & cum vitio ali-

quo

quo superbiæ, gulæ, aut iræ me vrgeri sensero; ad ipsius Christi pedes prostratus semel & sæpius repetam: *Domine fili Dauid, miserere mei quia anima mea male à Daemonio, & graui superbia vexatur, adiuua & libera me.* Et pariratione, cum proximū aliquē, qui me consuetudine aut iure aliquo contingit, alicui vitio succumbentē perspexero, eius miseriam, vō meam propriam accipiēs, eidem Christo Domino dicam: *Domine fili Dauid miserere mei, quia anima fratris mei male à Dæmonio torquetur.* Adiuua me, nam, si, illius misertus, eum eripueris, mē eripueris: eius enim calamitas, mea etiam est calamitas; quia meis peccatis eam omnino tribuo.

PUNCTVM II.

QVI IESVS non respondit ei verbum: *At illa venit, & adorauit eum dicens: Domine, adiuua me: qui respondens ait illi: non est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus. Neque decet, beneficia, & gratias, quæ Iudæis tanquam filiis conferuntur, Gentibus, qui vt canes ea non agnoscerent, conferre.* At illa dixit: *etiam Domine, nam & catelli edunt de micis quæ cadunt de mensa dominorum suorum.*

HIC perpendenda sunt, tum quæ Christus ipse, tum quæ Chananaea in hoc suo congressu fecerunt. Nam Christus ad Chananaea clamores, atque si eius petitiones nihili faceret, tacebat: non quod eas reipsa contemneret; sed

I.

vt ea

vt ea dilatione desideria eius crescerent, & affectus. & in ipso progressu etiam indicia dedit negandi, quæ illa petebat, quasi ei exprobraret, quòd canis esset, & indigna, quæ tale quid impetraret: quod probandi, & eam humiliandi causâ obiecit: quò magis ad accipiendum quod petebat disponderetur. Quando enim Deus nos humiliet, signū est, teste S. Bernardo, quòd nos velit exaltare; & quos sic probat, signum est etiam eos esse vasa solida valdeque capacia: Debilibus enim potius statim tanquam infantibus, quod petunt, elargitur: robustiores autem, quorum virtutem habet perspectam, probat, nunc differendo, quæ petunt; nunc duriori aliqua & aspera responsiōe; sicut propriā matrem suā in Nuptiis probauit: quò tali exēplo discamus, non abiicere animū, etiā si non pro votis cito exaudiamur.

Serm. 34. in
Cant.

II.

DEINDE in quibus virtutibus Christi Chanaanam probauit! in patientia, humilitate & constantia, quæ veræ virtutis lapis sunt Lydius: quas illa excellenter hinc exercuit, & valde prudenter. *Primum* enim etiam duris & asperiorib' verbis excepta; nec turbata nec indignata fuit, aut conquesta; nec murmurauit: Nec propterea à sua petitione destitit; sed magnā animi constantiā petendo perrexit. *Deinde* rara animi demissione confessa quod erat: dixit: *Etiam Domine*: fateor me canem esse, ac gentilem, & catellum inutilem: Imò ulterius progressa in humilitate est. Nam et si catelli comedere solent de micis, quæ cadūt de mēsis

domi-

dominorum suorum; ipsa tamen nec earum dignam se esse existimans, non petiit vel aliquam sibi micam dari; sed id prætermittens, liberalitati & misericordiæ ipsius Domini se se permisit. *Tertio* prudenter omnino ex verbis ipsius Christi, & ex propria sua, vilitate rationes & causas deduxit, vt feliciter expediri impetraret. Dicens: Si canis ego sum, Domini non filios suos tantum sustentant; sed catellos etiam suos micis, quæ ex eorû mensis cadunt, alere consueuerunt. Hoc ego etiã spiritu Christo dicam: O Rex cœli, qui in regno tuo mensæ tuæ beatitudinis assidens, filios tuos splendide pascis, non est mensa tua sicut auari illius & epulonis diuitis, ex cuius micis nemo fuit qui mendico & esuriēti Lazaro daret: nam etsi ditissimus es, non tamen auarus, sed liberalis; non parcus, sed profusus & potius prodigus; ad tuum ecce conspectum vt canis tuus accedo, buccelam panis aliquam expectans, quæ ex ista mēsa tua cadit pro ijs, qui in hac vita degunt. Fateor Domine, Sanctum non esse mittendum canibus, quando ad lacerandum illud quærunt: sed ego, Deus meus, illud cupio, vt desinam esse canis: ideoque cœlestem panem peto, qui ea virtute pollet, vt ex canibus filios tuos faciat. Huius, quæso, panis aliquam mihi partem largire, quamuis non sim eo dignus: qui tam es liberalis ad dandum tuis domesticis, quicquid habes.

PUNCTVM III.

TVNC respondens IESVS ait illi: *O mulier magna est fides tua: fiat tibi sicut vultis.*
 à Marc. 7.
 29. *Et propter hunc sermonem vade; exijt Daemonium à filia tua: & sanata est filia eius ex illa hora.*

I. **PERPENDE** hîc, quântoperè Christus re-
 creatur humili aliqua, tolerante, & confiden-
 te anima! quomodo eam laudet! quomodo
 extollat, eiusque votis annuat! dans illi quic-
 quid petit. Hunc affectum expressit ipse, cum
 dixit: *O mulier, magna est fides tua.* O quan-
 tam fuisse necesse est, quam tantus Deus ma-
 gnâ nomine insignit! Apostolos sæpè Chri-
 stus *modica fidei* homines appellavit: hanc ap-
 pellat mulierem *magna fidei*. O Domine in-
 funde mihi viux huius fidei celsitatem, fidu-
 ciamque de bonitate tua certam, qua tibi, sic-
 ut hæc mulier, placeam.

II. **SIMILITER** considera, Deum laudare, &
 honoribus prosequi eos, qui tanta hac fide
 pollent; quia ipsi eâ Deum honorant, & glo-
 rificant, sentientes de eo altè in bonitate &
 eius providentiæ sese committentes: est au-
 tem Deo familiare eos honorare à quibus ho-
 noratur.

III. **DENIQUE** observandum est verbum illud:
Propter hunc sermonem vade: exijt Daemonium
à filia tua. Hæ enim sententia videtur Christus
 expulsionem Dæmonis humili Chananæ
 verbo tribuisse: quia vera humilitas terret

Dæmo-

Dæmones, cogitque fugere e corporibus & animabus. O Redemptor mi, pone in corde meo & in lingua mea verba humilitatis veræ, quibus in virtute & nomine tuo expellam ex mea & proximorum meorum animabus omnes Dæmones, à quibus vexamur, quò ab eius seruitute liberati, in iustitia & sanctitate seruiamus tibi. Amen.

MEDITATIO XXX.

DE SERVO CENTVRIONIS à Christo Domino sanitati restituto.

V M introisset IESVS Capharnaum. a Centurionis cuiusdã seruus male habens, erat moriturus: qui illi erat pretiosus. Et cum audisset de IESV, misit ad eum Seniores Iudeorum brogans eum & dicens: *a Luc. 7. 2.*

Domine puer meus iacet in domo paralyticus, & malè torquetur. *b Matt. 8. 6.*

PERPENDE hîc primùm Centurionis huius pietatem: qui aded sollicitus erat de sanitate, non filij sicut Chananæa, sed serui; magna etiam charitate prosequens paruulos: præter multa alia pia opera, quæ præstabat, Synagoga s Iudæis ædificans & alia multa beneficia in eos, etiam si gentilis esset, conferens.

I;